

Geachte leden van de Commissie Samenleving

Graag wil ik gebruik maken van mijn inspraakrecht om te pleiten voor aankoop van het pand op de Heemsteedse Dreef ten behoeve van het huisvesten van minderjarige asielzoekers.

Voordat ik mijn persoonlijke beweegredenen toelicht, wil ik u vragen om eens een minderjarige in gedachte te nemen; een kind, dat u persoonlijk kent.

Misschien is het uw eigen kind, uw kleinkind, een nichtje of neefje, uw buurkinderen, het kind van uw collega of misschien denkt u nu aan iemand in de straat of op een school?

Stelt u zich dan voor dat hier iets vreselijks is gebeurd. Oorlog, overstroming, kernramp.

De volwassenen zijn te zwak en hebben het niet gered.

Maar de jongeren leven nog wel en zij vluchten naar het buitenland.

Hoe zou u willen dat die kinderen worden opgevangen?

Wilt u dat uw kinderen weggestopt zouden moeten worden op een industriegebied en met wantrouwen tegemoet moeten worden getreden? Dat naar diegenen die u lief hebt, gekeken wordt alsof het potentiële verkrachters, drugsgebruikers of profiteurs zijn?

Ik kan het mij niet voorstellen. Ik zou hopen dat mijn geliefde liefdevol wordt opgevangen, gesteund wordt in verdriet, hulp krijgt om alle verschrikkelijke dingen die het heeft meegemaakt te verwerken.

Om verder opgevoed en onderwezen te worden, zodat de nieuwe fase in diens leven vorm krijgt en waardevol is. Voor het kind en voor de nieuwe omgeving.

Daarnaast vind ik dat we afspraken, die we met elkaar gemaakt hebben, na moeten komen.

Over vluchtelingen is op allerlei niveaus gesproken, zowel nationaal als internationaal en we hebben daar duidelijke afspraken over gemaakt. Het lijkt wel of wij, als samenleving, het moeilijk hebben om afspraken na te komen.

Wie stopt er nog voor een voetganger op het zebrapad of voor een rood stoplicht? Fietsen op de stoep, fietsen tegen de rijrichting in, te hard rijden? Er zijn zoveel voorbeelden te geven. Het lijkt wel of we vinden, dat regels voor anderen gelden.

Laten we nu eens gewoon doen wat we hebben afgesproken en die jongeren een thuis bieden.

Voor dit type besluitvorming staat ongetwijfeld vast wat de formele weg van besluitvorming is en hoe informatievoorziening en inspraak geregeld is. Tijdens de informatieavond van afgelopen week bekwam mij het gevoel, dat wij niet op het goede niveau met elkaar spraken. Vraag en antwoord volgden elkaar op, maar ik betwijfel of we tot elkaar zijn gekomen.

Communicatie bestaat uit inhoud, relatie en proces. Het proces is wettelijk vastgelegd. De inhoud wordt overgebracht, maar meningen lijken niet te worden bijgesteld. Komt dat wellicht omdat wij met elkaar praten, maar niet over het echte probleem? Hebben we niet eigenlijk angst voor het onbekende? Een angst, die niet weggenomen wordt door te vertellen hoe de gemeente tot

besluitvorming van aankoop van dit pand is gekomen? Of dat we moeten voldoen aan een norm? De meeste vragen hadden volgens mij een “Not in my backyard” gehalte.

Laten we uit deze impasse komen, onze angst overwinnen en onze aandacht richten op de noden van de vreemdeling.

[Deze alinea had ik op geschreven toen ik de inspraak van de eerste spelers hoorde. Toen bij de eerste “voor” pleiter er boe geroep klonk, heb ik het niet durven voorlezen vanwege de reacties van de “tegen” insprekers]:

Het lijkt mij, dat men vooral gebruik maakt van het inspreekrecht als je tegen het voorstel bent. 25 inwoners hebben zich aangemeld om van dat recht gebruik te maken. Ik omdat ik voor ben. Denken we dan ook aan de stem van diegenen die zwijgen? Blijkbaar omdat zij geen bezwaar hebben of omdat zij het niet aandurven zich in het openbaar hierover uit te spreken?